

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa miasta W.
przeciwko P. S.A. w W.
o wydanie i zapłatę
oraz o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2022 r.,
na skutek wniosku skarżącego
o wykładnię postanowienia z dnia 2 lutego 2022 r.

**1. umarza postępowanie w przedmiocie wykładni
postanowienia z dnia 2 lutego 2022 r.**

**2. uwzględnia wniosek skarżącego o wskazanie zasadniczych
powodów rozstrzygnięcia dotyczącego zawieszenia
postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.**

UZASADNIENIE

W dniu 3 sierpnia 2022 r. P. S.A. wniosło skargę o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2021 r. (sygn. akt. I CSKP 29/21).

Zgodnie z treścią art. 399 § 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania może być wniesiona w postępowaniu, które zostało zakończone prawomocnym

wyrokiem. W świetle tego przepisu nie budzi wątpliwości, że skarga o wznowienie postępowania przysługuje jedynie od wyroków istniejących. Orzeczenie, które nie istnieje w sensie prawnym nie może być zatem przedmiotem skargi o wznowienie postępowania.

Wyrok zaskarżony skargą o wznowienie postępowania został wydany w składzie, w którym brały udział osoby powołane na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Wobec tych osób ma zatem zastosowanie uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego Izby Cywilnej, Izby Karnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA 1-4110-1/20).

Postanowieniem z dnia 2 września 2021 r. (sprawa III CZP 11/21) pełny skład Izby Cywilnej Sądu Najwyższego zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej między innymi z pytaniem, czy wskazane w tym postanowieniu przepisy prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że powołanie na stanowiska sędziowskie w wyżej wskazanej procedurze, co nastąpiło z naruszeniem podstawowych reguł prawa, oznacza, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego Unii Europejskiej (Sąd Najwyższy), w którego składzie zasiadają takie osoby, nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym, ustanowionym uprzednio na mocy ustawy, zapewniającym jednostkom skuteczną ochronę prawną w dziedzinach objętych prawem Unii Europejskiej. Odpowiedź na to pytanie ma zasadnicze znaczenie dla oceny skutków prawnych orzeczeń wydanych przez sąd, w którego składzie znalazły się osoby, których dotyczy wskazane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2021 r.

Przed Sądem Najwyższym toczy się ponadto postępowanie zainicjowane postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2019 r. (III CO 121/18), którym przedstawiono do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy istnieje w sensie prawnym orzeczenie wydane w składzie, w którym zasiada osoba powołana na urząd sędziego w procedurze, której dotyczy powołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2021 r. W tej sprawie skład siedmiu sędziów Sądu

Najwyższego postanowieniem z dnia 21 maja 2019 r. wystąpił do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał wyrok w dniu 6 października 2021 r., a postępowanie w tej sprawie, toczące się obecnie przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt III CZP 1/22, nie zostało zakończone.

Wynik postępowań w sprawach III CZP 21/22 i III CZP 1/22 rzutuje na ocenę dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania w sprawie I CSPK 29/21. Z tego względu postępowanie wznowieniowe zostało zawieszone na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.